

O b r a z ř e k n e v í c e , n e ž s t o s l o v .
T o n e n í n a d s á z k a , t o j e f a k t . O b r a z y
d o k á z a l y z m ě n i t b ě h d ě j i n , b y l y
n i č e n y č i n a o p a k v r á m c i p r o p a g a č n í c h
k a m p a n í v e l e b e n y a v y u ž í v á n y .

[text a foto: Aleš Baloun]

centrální alpy

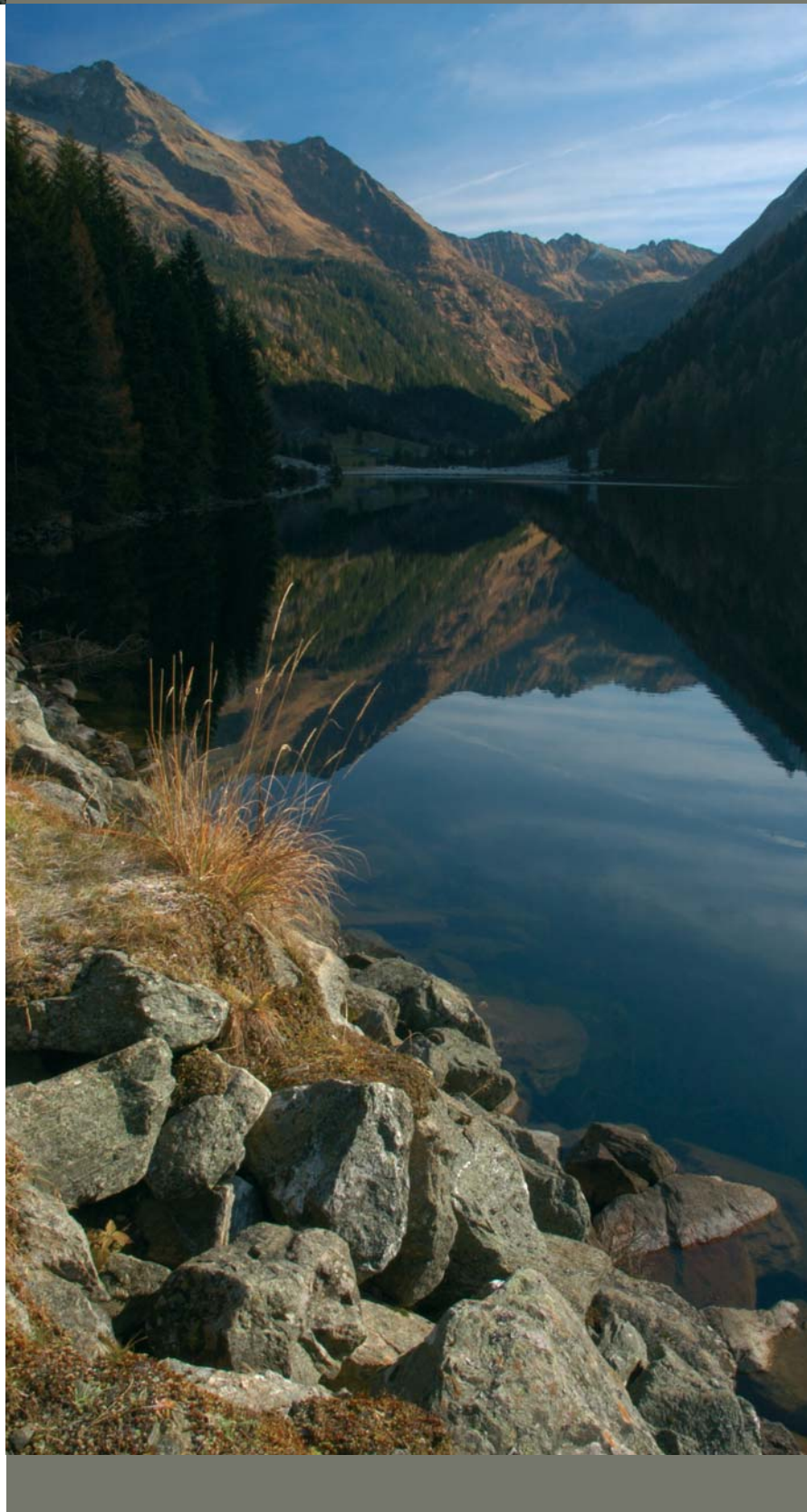

nízké taury

„Země hor, země řek, země polí, země katedrál,“ zpívá se v první sloce rakouské státní hymny. Zvu vás do země, která „voní barvami“, do oblasti Nízkých Taur, významného pohoří Centrálních krystalických Alp.

[schladminger tauern]

Kdo by neznal Schladming, dějiště každoročních závodů světového poháru ve sjezdovém lyžování? Již málokdo ale ví, že do nitra samotných hor vede několik místních silniček končících u těch nejpůvabnějších parkovišť jaké znám. Oblast začíná západně od sedla Sölkerpass a patří k nejvyšší a nejvyhledávanější skupině. Najdeme zde opravdu vše, odvážně formované štíty, nepřeborné množství jezer a divokých vodopádů. Pohoří je velmi dobře dostupné z údolí řeky Enns.

[gr. knallstein, 2599 m]

Vybírám si tento dominantní vrchol východní části pohoří uprostřed posledního srpnového týdne a chci pořídít pár večerních a ranních záběrů. Výstup začínám z mrazové kotliny parkoviště u obce St. Nikolai ležící na horské silnici k sedlu Sölkerpass. Přepověď je vynikající a tak pomalu stoupám obklopen nádhernou scenérií, které na barevnosti dodává předchozí sněžení. Cestou se koupou v rašelinném jezírku Klaftersee a na vrchol docházím až pozdě odpoledne. Mezi zbytky sněhu pečlivě vybírám místo na spaní. „To je dobře, bude voda,“ ozývá se ve mně optimista, to druhé já se také nedá a oponuje, „hm, kam si lehnu, když je všude jen břečka?“ Ráno vstávám hodně brzo a střídavě se věnuji vaření a focení. Moc dohromady mi to však nejde.

[hochwildstelle, 2747 m]

Druhý nejvyšší vrchol Nízkých Taur představuje také vynikající horskou rozhlednu. Vyrážím společně s chlapci (77 a 74 let) na okružní vandř z údolí Hinterwald přes jezero Schwarzensee. Nejznámější a nejčastěji chozená trasa sice vede z údolí Untertal kolem mohutného vodopádu Riesachfälle a stejnojmenného překrásného jezera Riesachsee, ale toto je tzv. klidová varianta s nocováním pod širákem. Mám trochu velké oči, takže nakonec nezbyvá, než z maximalistických plánů trochu slevit. K prvnímu plánovanému vrcholu Kiesecku nám večer zbývá již jen pár výškových metrů, ale zkušenosti a moudří kamarádi zavelí zpět. Tma na krku a ještě musíme přejít

sedlo k jezeru. Je mi to líto, ale uznávám, že mají pravdu. Ráno pokračujeme přes chatu Preintalerhütte, kde si pochutnáme na Schladminger Bier, k našemu hlavnímu cíli. Oba kamarádi (horolezci) se už moc těší na závěrečný skalnatý a exponovaný hřeben. Odměnou za tu námahu je nám skvostný výhled. „... stojí za to žít,“ zpívá se ve známé písničce. V dalším bivaku u Goldlacken nás před spaním přichází navštívit místní „horalky“, ovečky. Jsou však inteligentní a tak se po několika vzájemných zdvořilostních slovních výměnách zase odeberou pryč a my v klidu usínáme.

[hochgolling, 2862 m]

Nejvyšší vrchol Nízkých Taur je zároveň jejich důstojným vyvrcholením, neboť svou výškou a tvarem zcela ovládá okolí. Jsme opět tři, ale v jiném složení. Tentokrát se mi moc nechtělo, neboť předpověď počasí nebyla nijak zvlášť uspokojivá. Nicméně výlet jsem slíbil a slovo dělá muže. Jdeme zase trochu netradičně z údolí Obertal přes sedlo Trockenbrotscharte a večer za slušného počasí docházíme do chaty Landawirseehütte. Usínám částečně s obavami, vydrží? Probouzíme se do pěkného dne a chatař nás ujišťuje slovy „Wetterprognose ist gut.“ Vrcholu dosahujeme asi za poledne, ale to již cestou lehce přepřehává. Nahoře je však docela obstojně. Sušíme pláštěnky, Zdeněk mateřsky pocucává Jesenku a pak se s Janou fotíme u kříže. Najednou v dálce slabě zachrastí, pak silněji zahrmě a měli byste vidět ten fofr, s jakým se vrchol vyliční. Zkousím ještě pár záběrů a pak rychle dolů. Nakonec to nebylo tak

hrozné, jak se ozývalo a vypadalo. Večer v útulné chatě si šťastní a spokojení pochutnáváme na červeném vínku.

[radstädter tauern, mosermandl, 2680 m]

Je posledním a nejzápadnějším pohořím Nízkých Taur rozkládajícím se mezi silničním sedlem Obertauern a údolím potoka Grossarl Bach. Výchozím bodem pro výstupy v této části je údolí Kleinartal zabíhající do hor od severu ze známého lyžařského a květinového městečka Wagrain. Z parkoviště u nákladní lanovky na chatu Tappenkarseehütte se v trojčlenném složení dostáváme k jezeru Tappenkarsee, právem nazývanému nejkrásnějším jezerem Nízkých Taur, sevřeném v zeleni luk a strmých hor. Nesmíme se však dlouho zdržovat, neboť cíl naší cesty je až vzdálená chata Franz Fischerhütte. K ní dorážíme za svitu čelovek. Sláva technice! Druhý den nás čeká okruh s částečně zajištěnou cestou na vrchol Mosermandlu. Vycházíme do mléka, brzy se dostáváme nad smetanu a nahoře se můžeme kochat skvostným výhledem především na blyštící se ledovce Hochalmspitze a Ankogelu. Tady není třeba slov. Právě proto sem člověk chodí.

Absolvování některé z uvedených cest, spolu s večerním posezením u sklenky něčeho dobrého a přespaním na horské chatě, patří k bezesporu k nezapomenutelným zážitkům. Musíme si však uvědomit, že podnikat horské túry je možné pouze za příznivého počasí a náročnost vybraných výstupů je nutné přizpůsobit svým schopnostem.